

Kate A. Boormanová

OHEŇ SRDCE

HOST

KAPITOLA PRVNÍ

Les hladoví.

Rozevírá čelisti a celé nás polyká.

Stromy se slévají jeden do druhého, do jediné šmouhy. Stíny krvácejí, jsou temné a černé. Není odsud vidět slunce ani nebesa. Jenomže kromě hrozeb — praskání větvíček a vrčení neviděných šelem — nám temný les nabízí ještě jedno:

Možnost utéct.

Svaly se napínají, plíce hoří. Obíhám propletenec křovisek a schovávám se pod zelené větve stromů. Nemocnou nohu táhnu za sebou. Ve spáncích mi buší.

Cítím za sebou pronásledovatele. Jako by mi někdo hore dýchal na krk. Když se dostanu přes spadlý kmen, tenká větvíčka mě prudce uhodí do tváře. Musím se kousnout do rtu, abych nevykřikla.

Spatřím namodralý záblesk po své levici. Chlapec příbližně mého věku — snad někdo z Matisiných lidí — prchá stejně jako já.

Na zlomek vteřiny spatřím jeho oči — jsou jasné a odhodlané, jako by si byl jistý, že se mu podaří uprchnout. A teď, jako by snad chtěl dostát mým myšlenkám, přidá do kroku

KAPITOLA PRVNÍ

a zmizí. Chci ho následovat, ale ne, to by byla hloupost. Nejsem zdaleka tak rychlá jako on. Jenom bych je přivedla na jeho stopu.

Klopýtnu, zastavím se a znovu promýšlím plán útěku. Mohla bych se dostat zpátky k Matisině vesnici a někde se v ní schovat? Zamířím na severozápad. Chystám se obkroužit široký oblouk a vrátit se po vlastní stopě. Náhle se těsně za mnou ozve nějaký zvuk.

Otočím se, ale nespatřím nic, jen řadu stromů. V hloubi duše to však vím: viděli mě.

Pospěš si.

Zoufale se rozhlédnu po lese, který mě obklopuje. Mokřad po mé pravici několik kroků ode mě ustupuje a země se svažuje do prudké rokliny. Ke svahu se tiskne skupinka smrků s nízkými hustými větvemi. Není kam dál běžet, svah je příliš příkrý, a kdybych se zřítila dolů, něco bych si zlomila, to je jisté. Když se tam schovám, ocitnu se v pasti.

Nemám už čas.

Vrhnou se za stromy, klesnu k zemi a snažím se s ní splynout, aby mě nebylo vidět.

Přinutím se ovládnout splašený dech.

Ticho.

Pot mi stéká čůrkem po krku a také pod vlasy, i dlaně mám vlhké a ulepené. Otřu si je do mechu a opatrně se nadechnu. Horečný tlukot srdce konečně polevuje a přechází z trysku do klusu.

Nic než ticho.

Proběhl kolem?

Chci to zjistit a trochu nadzvednu hlavu.

„Seš mrtvá.“

Srdce se mi zastaví. *Kde* —? Zvednu se na kolena a pozorně zkoumám okolní stromy. Potom koutkem oka zachytím pohyb.

Tom se na mě dívá skrz hledí své milované pušky. Nestojí ani deset kroků ode mě.

„Prásk,“ řekne a usměje se na mě.

Při pohledu do jeho jasně modrých očí se zamračím. „Neměl by ses mě dotknout?“

„Vidím tě přímo před sebou. Dotek nebude třeba.“

„Vždyť beztak není ani nabitá.“

„Jasně že není. A stejně seš mrtvá.“

Zakleju a vyhrabu se na nohy. Z rukou si opráším hlínu a jehličí. „Na tuhle hru nejsem dost rychlá.“

„To teda nejsi,“ souhlasí Tom, přestane na mě mířit a skloní zbraň. „Ale pohybovala ses tiše. Musel jsem jít po tvé stopě.“

Podívám se na pochroumanou nohu. Ten hoch, který mě předběhl, bude pro svého pronásledovatele představovat daleko obtížnější cíl. Ale hádám, že už to, že mě nebylo slyšet, je vlastně pochvala.

Vzpomínám si, jak jsme se před třemi lety podobně proháněli kolem naší pevnosti. Jenomže pak, toho dne, kdy se všechno změnilo, jsem se vydala do lesů hledat Matisu. Prodírala jsem se křovím, které mi trhalo kůži i oblečení, jako když kroupy pronikají dýňovými květy. A Matisa se mi neustále vzdalovala, pohybovala se neslyšně jako sluneční paprsek. Ale život s jejími lidmi, *osanaskisiwak*, mě během posledních pár týdnů naučil pohybovat se v lese daleko tišeji. A naučila jsem se také daleko lépe naslouchat a pozorovat.

Ovšem na to, abyste se mohli stát jedním z jejich válečníků, potřebujete také sílu a rychlost.

Proderu se smrkovými větvemi a zamírím ke svému nejlepšímu kamarádovi. Tváře mu hoří, ale bude to spíš vzrušením ze hry než námahou, nedostala jsem se totiž daleko.

„Díky,“ řekne Tom. „Bylo to fajn cvičení.“

Odfrknu si. „To těžko.“

„Každá troška praxe pomůže.“ Říká to s takovou vážností.

Trochu nakloním hlavu. „Nejsem si jistá, jestli tohle Toma ještě vůbec poznávám.“

„Jakého Toma?“

„Toho, který je posedlý svými bojovými dovednostmi.“

„Jenom si je chci prověřovat. Ale samozřejmě doufám, že je nebudu muset nikdy skutečně použít.“

„To ti tak budu věřit,“ dobírám si ho a na rtech mi pohrává úsměv.

„Vážně. Už té smrti kolem nás bylo za poslední dobu víc než dost.“

A můj úsměv je ten tam.

Mluví o krvácení — nemoci, která přežívá v „menších tekoucích vodách“. Jenom tohle léto si vyžádala životy více než dvanácti Matisiných lidí.

„Zvěsti, které se šíří, nabývají na síle,“ dodá měkčím hlasem.

V hrudi se mi okamžitě rozlije známé znepokojení.

Když jsme před několika týdny společně s Matisou, Isim a Tomem dorazili do vesnice a přinesli zprávu, že Dominion — lidé, kteří vládnou na východě — se chystá na cestu sem, okamžitě vypukly přípravy na možnou bitvu. Matisini lidé si už delší dobu uvědomovali přítomnost skupiny, která přemohla a povraždila První národy na východě. Dosud však měli páku, která měla nájezdníky zastavit: lék proti krvácení.

Léčitelský okruh, do něhož Matisa patřila, strážil lék dlouhé roky. Měli v plánu vyjednat s jeho pomocí mír, až se nájezdníci jednoho dne objeví. Byla to jejich nejlepší a jediná možnost proti brutálním zbraním v rukou Dominia. Tomu, aby ochránili tajemství tohoto léku, zasvětili všichni členové okruhu vlastní život.

Nedávná úmrtí způsobená krvácením měla dvě možná vysvětlení: buď oběti lék neužívaly, anebo je něco pravdy na zvěstech, o nichž právě mluvil Tom, a lék přestal účinkovat. Pokud by platila druhá možnost, k žádnému vyjednávání by nedošlo a Tom by své schopnosti nakonec přece jen musel prokázat v krvavé válce.

Všichni bychom museli bojovat.

Změním téma. „Co bude následovat?“

„Po tomhle? Procvičování střelby na cíl.“

Protočím panenky. „Jako bys něco takového potřeboval procvičovat.“

Tom se uculí. „No tak pojd',“ řekne a popadne mě za paži.

Zamíříme ke hřebenu, vyšplháme nahoru a vydáme se zpátky do vesnice. Soustředíme se, abychom si horu, jejíž tvar připomíná krunýř želvy, neustále drželi těsně před pravým ramenem — přesně tak, jak nás to učili obyvatelé vesnice. Lesy jsou tady uprostřed rozsedliny hodně husté, a jakmile se člověk odchýlí od správného směru, mohl by se snadno ztratit. Navíc tady číhají různá nebezpečí: drolivé útesy i velcí dravci. Přesto tu téměř nedochází k nehodám, Matisini lidé se totiž ve svém kraji velmi dobře vyznají. Jenže my s Tomem jsme tady noví a zabere nám daleko víc času než jen jedno léto, abychom si znalost místní krajiny dokonale osvojili.

Matisin bratr Nishwa už čeká na planinách, kde se bude procvičovat střelba. Když se vynoříme mezi stromy, jenom zvedne tázavě obočí: „Jste zpátky tak brzy?“

„Tom by potřeboval rychlejší kořist.“

„Aha.“ Nishwa si rukou přejede po částečně vyholené hlavě. Tento stříh značí jeho novou funkci: stal se z něj cvičitel. Tuto pozici si vysloužil, když se mu podařilo dojet domů včas a zastavit lovce *osanaskisiwak*, kteří už se chystali vyrazit na každoroční výpravu. Varoval je před blížícím se nebezpečím a přiměl je zůstat ve vesnici a raději bránit údolí. Díky oholené hlavě by teď měl vypadat divoce a nebezpečně, ale jeho kulatá tvář je až příliš přátelská a úsměv přehnaně bezstarostný. „Tak dobře. To znamená, že se můžete utkat s ostatními.“ Jeho slova mě nechala chladnou. Vždycky budu příliš pomalá a neohrabaná na to, aby se ze mě stala válečnice.

Pohled upírám k jezeru. Podél břehu se k nám na kouřově šedém koni blíží osamocený jezdec. Eisu, Matisin bratranec.

Dloubnu do Toma loktem. „Příště můžeš cvičit s Eisuem.“

Tomův pohled se stočí k pohlednému jezdcí, ale okamžitě se zase odvrátí. Pokouším se skrýt úsměv. Tom se totiž do Eisua zakoukal. Nic mi sice neřekl, ale to ani nemusel.

„Byl by to pro tebe o dost rovnocennější soupeř,“ naléhám dál.

Teď už vidím i Matisu. Vynořila se zpoza linie stromů na vzdálenější straně plání. Rukou si stíní oči proti zapadajícímu slunci a mává na mě.

„Uvidíme se později?“ loučím se s Tomem.

„Ještě jednou díky, Em.“ Jeho pohled je však pevně přikovaný k Eisuovi.

Otočím se, a tentokrát už se mi nepodaří úsměv skrýt. Dobře vím, co Tom cítí. Ví, jaké to je, když se vás někdo dotkne a vy máte kůži na celém těle okamžitě jako v plamelech. Když vysloví vaše jméno a vám se srdce rázem rozbuší jako zvon... Zadržím dech a potlačím náhlou vzpomínku na Kanea i na to, kolikadenní cestu bych musela urazit, abych k němu doputovala.

Namísto toho se soustředím na Matisu. Když se k ní přiblížím, všimnu si zvířete, které se skrývá kousek od ní ve stínu stromů. Je to pohublý pes, samé žebro a povislá kůže. Matisa natáhne ruku. Něco v ní má. Pes se rychle přiblíží, popadne to do tlamy a stejně rychle zase odběhne.

Držím se v uctivé vzdálenosti. „Či je to pes?“ Psi jsou pro mě zatím noví a tak moc se podobají vlkům, že se v jejich blízkosti stále ještě necítím příliš bezpečně.

Matisa pokrčí rameny. „Zdá se, že nemá domov. Je to fenka, možná že utekla od smečky.“

Sleduji, jak fena rozkousává zbytek jídla, který jí Matisa podala. Potom zvedne hlavu, podívá se na Matisu a olízne si tlamu. „To nemáš strach, že tě kousne?“

„Ale ona mě nekousne,“ namítne Matisa. „Jenom hledá přítele.“ Potom vytáhne další jídlo a hodí ho fence. Ta ho zachytí ve vzduchu. Srdce mi poskočí. „Přítele, který bude mít něco k snědku.“

„Chtěla jsi se mnou mluvit?“

„Ano,“ odpoví. Fenka se znovu přiblíží, ale Matisa už pro ni nic nemá. „Potřebujeme další léčivou mast.“

„Vážně?“ Míchám sice masti na rány, které bojovníci utrží během cvičení, ale jsou tu i další, kteří je mohou nachystat. Nikdy to tolik nespěchá.

„A chtěla jsem ti povyprávět svůj sen.“

Aba.

Snažím se, aby se myšlenky, které se mi honí hlavou, nezrcadlily i v mém výrazu. V nitru ale cítím, že už jsem vyčerpaná a mám toho dost. Fenka nakloní hlavu.

„Tenhle mi připadá jiný,“ odváží se Matisa.

Připadá jiný.

Potlačím hlasitý povzdech. Matisa věří, že my dvě jsme ty dívky, o nichž vypráví legenda: dvě snící bytosti z různých dob, které dokážou její lid ochránit před katastrofou. To proto loni na podzim vyhledala naši pevnost, to proto jsme se společně vydaly na cestu k jejím lidem. Navíc to, že nás naše sny svedly dohromady tehdy a potom znovu, když se naše cesty nuceně rozdělily, mě přimělo uvěřit, že má pravdu. Domnívala jsem se, že když přijdeme sem, náš cíl a úkol se konečně vyjeví.

Jenomže od našeho příchodu uplynuly celé týdny a její sny se neustále opakují: běží lesem, něco hledá a všude kolem se nachází spousta zavražděných lidí z jejího kmene. Mně se zase pořád dokola zdá, jak Matisu pohrbívám do země kousek od naší pevnosti.

Vypadá to, že naše sny předpovídají smrt, takže nemůžu přijít na to, jak by nám měly pomoci zabíjení a umírání zabránit.

Matisa čeká na moji odpověď.

„Samozřejmě, pověz mi o něm.“ Přinutím se k úsměvu, ale ona jenom tázavě pozvedne obočí — vřdycky totiž pozná, co si myslím — a v jejích očích se mihne záblesk zoufalství. Píchne mě u srdce. Od chvíle, kdy se loni na podzim zjevila u naší pevnosti, se Matisa hodně změnila. Tehdy se vynořila

odnikud, bojovnice s jiskrným pohledem plná tajemství i nových možností. Teď ji ale přemáhají těžkosti a tlačí jí ramena k zemi.

V duchu si spílám, že jí teď ke všemu přidělávám starosti i já. Narovnáám se a natáhnu k ní ruku. „Chci o něm slyšet všechno.“

Napjaté rysy v její tváři se okamžitě uvolní. „Je čas na večeři.“ Chytí mě za ruku a ukáže k vesnici. „Můžeme si promluvit u jídla.“

Koutkem oka sleduji fenku, která zůstala kousek za námi. Pak se však připlížila blíž a ostražitě, přesto ale s nadějí po nás pokukovala. Někoho mi tím připomněla...

Myšlenka na něj však okamžitě zmizí, protože si všimnu, že se k nám blíží dva chlupci na koních. Projedou kolem nás rychlým klusem. Zastavím se a otočím se za nimi. Sleduji, jak podpatky bodají koně do slabin a pobízejí je k trysku. Řítí se přes pláně směrem k jezeru. Tak silní. Tak rychlí.

Matisa si mě pozorně prohlíží. Otočím k ní hlavu. „Co je?“

„Přemýšlela jsem,“ řekne. Fenka se k ní přiblíží, čumák jí vrazí až k ruce a začne ji očichávat, až jí nakonec olizuje sůl z dlaně. „Možná bys to měla znovu zkusit.“

„Myslíš jezdit na koni?“ Na jaře, než jsme se vydali na cestu k jejímu domovu, se mě to Matisa ještě u nás v pevnosti pokoušela naučit. Tehdy jsem si byla jistá, že to dokážu. Vlastně jsem si tehdy byla jistá spoustou věcí: že naše cesta bude dobrodružná a vzrušující a že právě začíná můj nový život po boku Kanea. Jenomže výprava se změnila v jedno velké neštěstí. Kane se teď stará o své malé brášky, kteří přišli

cestou o mámu, v bezpečí vesnice nových přistěhovalců — celé dny cesty odsud a ve společnosti různolící dívky jménem Genya. Věci se nakonec nevyvinuly tak, jak jsem si je vysnila. Takže to, že neumím jezdit na koni, je ještě ten nejmenší ze všech nezdarů.

„Předtím jsme měli hodně naspěch,“ řekne Matisa. „Mohla by ses učit na mírnějším koni a od lepšího učitele, než jsem já.“

Přemýšlím o tom. Miluji ta zvířata: jejich dokonale hladké linie, silné svaly, příjemně zemitou vůni a laskavé oči. Vzpomínám si, jak plná života jsem se cítila, když jsme se na koních tryskem řítili kaňonem a pokoušeli se ujet blížícímu se dešti. Zároveň si ale vybavuji, jak jsem nadskakovala na Matisině kobyle a po dvou dnech cvičení měla úplně bolavé vnitřní strany stehů. Vzpomínám si i na to, jak našťvaný byl na svoji milovanou Matisu Isi, když se nechtěla vzdát a učila mě dál. Stali se z nás přátelé a už na sebe nevrháme podezíravé pohledy, ale jeho poznámka, že jakákoli snaha naučit mě jezdit je bezvýsledná, mi v hlavě zní dodnes.

Povzdechnu si. „Nejsem si jistá, jestli by mi někdo nebo něco dokázalo pomoci.“

„Matiso!“ Otočíme se směrem, odkud se zvolání ozvalo. Mladá dívka spěchá rovnou k nám. Zastaví se, chvíli popadá dech, ale potom na Matisu okamžitě něco vychrlí v jejích jazyce. Matisa zaujatě naslouchá a přitom očima zkoumá pláň i říční břehy.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Onemocněla další dívka.“

Ani se nemusím ptát, jestli jde o krvácení. Naléhavost v hlase i očích té mladé dívky hovoří jasně.

„Ostatní z vnitřního okruhu léčitelů jsou dnes venku a sbírají byliny,“ vysvětlí Matisa. „Jistě by rádi přišli, ale nemám čas je svolávat.“

Nemůžu jí nabídnout, že bych je shromáždila já. Všichni z okruhu jsou venku na tajných místech a sbírají léčivou rostlinu, která by Matisin lid měla chránit před krvácením. Jakmile ji sklídí, smíchají ji s dalšími bylinami, aby tak ochránili své tajemství. Ujišťují se tím, že se jejich znalost — ať už náhodou, nebo něčím úmyslem — nerozšíří mezi nově příchozí. K nimž se počítám i já.

Matisa se kousne do rtu. „Ta dívka nezůstane moc dlouho při vědomí.“

„Půjdu s tebou.“ Sice mi nedovolí, abych nemocnou navštívila, ale chci tam být aspoň pro Matisu.

„Musíme vyrazit ihned,“ nařídí Matisa. „Vzali ji na místo nerušeného odpočinku.“

Zoufale se s nimi snažím držet krok. Jdu kousek za Matisou. Míříme vstříc zapadajícímu slunci, které zalévá vrcholky hor krvavě červenou září. Kůže mě brní očekáváním. Nebo možná strachy.

Umírat na krvácení je rychlý, ale strašlivý proces. Většinou netrvá déle než půl dne nebo noci. Matisa nespěchá, aby dívku vyléčila, ani aby zmírnila její utrpení. Spěchá, protože pokud si s ní bude moci promluvit dřív, než dívka podlehne bolesti a horečce a upadne do bezvědomí, budeme moci snáze odhalit zdroj její nákazy. Navíc zjistíme, jestli je pravda to, čemu *chce* věřit okruh léčitelů — tedy že neužívala lék —, nebo jestli nás lék přestal chránit.

Myšlenky mi víří hlavou v rytmu splašeně tlukoucího srdce. Šplháme nahoru za umírající dívkou.

KAPITOLA PRVNÍ

Zvěsti, které se šíří, nabývají na síle, vybaví se mi Tomova slova.

Po zádech mi přejede mráz.

Modlím se k Všemohoucímu, aby to nebyla pravda.

KAPITOLA

DRUHÁ

Les se rozestupuje a dělá místo skalnatým útesům. Před sebou vidíme malou chatku stlučenou z kusů dřeva s vyklenutou střechou. Připomíná úl — stejně jako ostatní stavení na úpatí kopce. Místa nerušeného odpočinku pro ty, kdo potřebují trochu ticha a soukromí. Nejsme ani pět minut od neustálé vřavy vesnice. Ozývá se odtamtud smích, zpěv, výkřiky dětí i štěkání psů a ve vzduchu je cítit hutná vůně páleného dřeva, opékaného masa, koní i mokré trávy. Ale tady nahoře to člověku připadá na hony vzdálené.

Mladý muž — bratr nebo snad bratranec té nemocné dívky — stojí venku, jako by na nás už čekal. Košile, kterou má na sobě, je barvy nebeské modři. Tu mají místní lidé ve zvláštní oblibě. Na obou rukávech má lemování, které se leskne v zapadajícím slunci. Vlasy nosívají Matisini lidé větší spletené do copu, někdy dokonce proplétané barevnými pruhy kůže nebo zdobené pery. On je má ale rozpuštěné a dlouhé, což je znak truchlení. Také on dobře ví, že Matisa sem nepřichází, aby dívce pomohla.

Vymění si několik vět ve svém jazyce. Když pak Matisa otevře dveře, spatříme světla a v nich i postavu ležící uvnitř na kůžích a kožešinách.

Třese se po celém těle.

Najednou jsem vlastně ráda, že mi není dovoleno vstoupit dovnitř.

Matisa se na mě obrátí. Z jejího obličejce není možné nic vyčíst.

„Počkám tady venku,“ ujistím ji a položím jí ruku na paži.

Beze slova zmizí uvnitř. Když se za ní zabouchnou dveře, zase nás obklopí snášející se soumrak.

Podívám se na muže stojícího před stavením a pozdravím ho v jejich řeči: „*Tansi*.“ On na oplátku pouze zdvořile pokývne hlavou a potom odvrátí zrak. Podívám se stejným směrem jako on: dolů po stezce, kterou jsme sem s Matisou před chvílí vyšplhaly.

Odlesky vesnice jsou nad špičkami stromů vidět až sem. Na úpatí těchto neskutečných, vysokých hor se nacházejí domovy několika tisíc lidí. Na vzdálenějším konci údolí jsou k nalezení obdělávaná pole a záhony. Vedle nich se třpytí hladina jezera. Pro cizince, který tuto krajinu nezná, představují hory trčící do výšky v podstatě nepřekonatelnou překážku. Východní vstup do údolí navíc stráží několik hlídek. Zdálo by se, že tohle místo obrazem síly a nádhery.

Když se ale podíváte zblízka, zjistíte, že je v nebezpečí. Nemoc napadá jednoho člověka za druhým.

Zpoza dveří se ozývá změt šeptajících hlasů. Představuji si tu dívku, jak se snaží promluvit i přes napuchlý, krvácející jazyk. A najednou bych si ze všeho nejraději zacpala uši a rozběhla se zpátky do údolí.

Jenže potom mě zalije vlna studu. Můj strach totiž ničemu nepomáhá.